

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **J.C.L., X.D.S., Í.** zast. advokátom JUDr. R.D., na adrese M.X., B., proti odporcovi: **Fond národného majetku Slovenskej republiky**, Drieňová č. 27, Bratislava, IČO: X., **o zaplatenie 97.913,- Sk s príslušenstvom**, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 Cb 107/03-129 zo dňa 31. marca 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1 Cb 107/03-129 zo dňa 31. marca 2006 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1 Cb 107/13-129 zo dňa 31. marca 2006 rozhodol tak, že návrh na začatie konania zamietol a navrhovateľa zviazal odporcovi zaplatiť trovy konania. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal proti odporcovi zaplatenia sumy 97.913,- Sk s príslušenstvom, titulom že je vlastníkom pohľadávok voči odporcovi, ktoré pozostávajú z úrokov z omeškania vzniknutých na základe omeškania s plnením peňažného dlhu voči bývalým majiteľom dlhopisov. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania zistil, že navrhovateľ na základe zmlúv o postúpení sa stal vlastníkom pohľadávok voči odporcovi, ktoré pozostávajú z úrokov z omeškania odporcu so splnením peňažného dlhu majiteľov dlhopisov. Z obsahu návrhu na začatie konania zistil, že navrhovateľ je názoru, že dlhopis bol podľa ustanovenia § 24 ods. 6 zákona č. 92/91 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov splatný dňa 31.12.2000, pričom povinnosť určená v ods. 11 citovaného ustanovenia

splatiť dlhopis, vrátane výnosov najneskôr do konca roku 2001 nemala žiadny vplyv na splatnosť dlhopisov. Citoval ustanovenie § 24 ods. 6 zákona č. 92/91 Zb., podľa ktorého dlhopis podľa ods. 4 vrátane jeho výnosu, je splatný 31.12.2000 a Fond ručí splatením dlhopisov podľa ods. 4 svojím majetkom. Ďalej citoval ods. 11 ustanovenia, podľa ktorého dlhopis podľa ods. 4 vrátane jeho výnosu, je fond povinný splatiť osobám uvedeným v ods. 3 a 9 a to najneskôr do konca roka 2001. S poukazom na ustanovenie § 599 ods. 2 Občianskeho zákonníka konštatoval, že dlh musí byť splatený riadne a včas a že ak dlžník nesplní svoj dlh riadne a včas je v omeškaní. Konajúci súd ustanovenie § 24 ods. 6, 8 a ods. 11 citovaného zákona, za potrebné považoval vykladať vo vzájomnej súvislosti a to tak, že keď odporca splnil svoje záväzky pred uplynutím stanovenej lehoty v § 24 ods. 11 zákona č. 92/94 Zb. v znení neskorších predpisov, nemohol sa dostať do omeškania a navrhovateľovi preto nevzniklo právo na vymáhanie úrokov z omeškania. V zmysle uvedeného návrh na začatie konania zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podaním doručeným súdu 18.5.2006 sa odvolal navrhovateľ, uviedol, že žalobca má za to, že odporca sa dostal do omeškania so splatením menovitých hodnôt a výnosov z dlhopisov FNM tých majiteľov, ktorí svoje nároky na navrhovateľa postúpili, pretože im ich splatili až po dni splatnosti týchto dlhopisov, ktorým bol deň 31.12.2000. Za rozhodujúce ustanovenie, či sa odporca dostal do omeškania so splnením povinnosti označil ustanovenie § 24 ods. 6 zákona č. 92/91 Zb. Poukázal na jeho písomné stanovisko k právnym otázkam sporu zo dňa 17.3.2005, ktoré sa nachádza v spise, z ktorého je jednoznačné, že odporca sa do omeškania so splatením dlhopisov dostal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie navrhovateľa podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p., § 214 ods. 1 O.s.p. na pojednávaní zvolanom na deň 26.2.2008 za neúčasti navrhovateľa s odkazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. Odporca na dotaz súdu, či medzi účastníkmi nedošlo k vzájomnej dohode ako na poslednom pojednávaní a v spisovej korešpondencii účastníci konania signalizovali, uviedol, že k dohode nedošlo a navrhol v konaní pokračovať. S poukazom na záver rozhodnutia 1 Obdo V 3/2006-134 zo dňa 31. januára 2007, navrhol taktiež napadnuté rozhodnutia potvrdiť. Do spisu založil rozhodnutia súdov prvého stupňa aj odvolacieho, ktoré aj po vyslovenom právnom názore v rozhodnutí 1 Obdo V 3/2006-134 zo dňa 31.1.2007 rozhodovali tak, že nárok navrhovateľa

na zaplataenie sporných úrokov z omeškania nie je dôvodný. Za smerodajné pre zamietnutie návrhu, označil fakt, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O.s.p.) sa zaoberal iba jednou skutočnosťou a to kedy bol odporca povinný dlhopisy vyplatiť a či v prípade, keď dlhopisy nevyplatil do 31.12.2000, termín určený zákonom ako splatný nedodržel. Nezaoberal sa však skutočnosťami, ktoré odporca od samého začiatku konania taktiež namietal a to, či navrhovateľ nadobudol zmluvou o postúpení dlhopisy od majiteľov dlhopisov, nakoľko zo žiadneho dôkazu sa nedá vyvodiť s ktorými dlhopismi sa odporca do omeškania ku dňu 31.12.2000 dostal. Odporca zároveň namietal, že doposiaľ sa ani jeden zo súdov nezaoberal s jeho ďalšou námietkou, že do omeškania sa dostať nemohol, keďže mu nebola poskytnutá súčinnosť veriteľov. Odporca bez tejto súčinnosti nemohol vedieť sídlo veriteľov, číslo ich účtov, čo boli základné predpoklady pre splnenie jeho povinnosti vyplatiť všetky dlhopisy veriteľom 31.12.2000. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu, návrhu odporcu na potvrdenie napadnutého rozhodnutia nevyhovelo a viazaný právnym záverom vysloveným v rozhodnutí 1 Obdo V 3/2006-134 zo dňa 31. januára 2007 napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písmeno h/ O.s.p. zrušil. Stotožnil sa s názorom odporcu, že doposiaľ konajúci súd neskúmal aj jeho ostatné námietky, ktoré majú taktiež zásadný význam pre posúdenie, či sa odporca so splatením dlhopisov do omeškania dostal. Dovolací súd dospel k záveru, že počnúc 1.1.2001 sa odporca do omeškania dostal, ale zároveň v rozsudku dovolacieho konania uviedol, že bol viazaný dovolacou otázkou vymedzenou odvolacím súdom a s ďalšou rozsiahlou argumentáciou účastníkov sa nezaoberal, nakoľko táto argumentácia s dovolacou otázkou nesúvisela.

Z predložených dôkazov, ako aj z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že podľa prijatého právneho názoru dovolacím súdom bola skúmaná otázka, či pre odporcu vyplývala povinnosť dlhopisy ku dňu 31.12.2000 splatiť. Z doposiaľ vykonaného dokazovania však nie je zrejmé, či navrhovateľ nadobudol dlhopisy od pôvodných majiteľov dlhopisov, vo vzťahu ku ktorým sa odporca s platením dlhopisov od 1.1.2001 do omeškania mal dostať a ani či mu bola poskytnutá súčinnosť majiteľov dlhopisov za účelom splnenia tejto jeho povinnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto posúdeného právneho a skutkového stavu odvolaniu vyhovel, napadnutý rozsudok zrušil s tým, že v novom konaní bude potrebné sa vysporiadať so všetkými námietkami odporcu, keďže až následne po ich vyhodnotení bude možné zistiť, či sa odporca so splnením jeho povinnosti počnúc dňom 1.1.2001 do omeškania dostal. V novom konaní bude rozhodnuté aj o trovách odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 26. februára 2008

JUDr. Jana Zemaníková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: